

PHILIP REEVE
STRATENÉ
MESTO

COO
BOO

Stratené mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Stratené mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PHILIP REEVE

STRATENÉ MESTO

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

POĎAKOVANIE

Stratené mesto aj štyri predchádzajúce časti by vyzerali úplne inak bez inšpiratívnych nápadov, rád a podpory od Briana Mitchella, Leona Robinsona, Liz Crossovej, Mikea Granta a Gavina Wilsona. Obrovskú vďaku si zaslúžia aj redaktorky Kirsten Stansfieldová, Holly Skeetová a Katy Moranová spolu so všetkými pracovníkmi vydavateľstva Scholastic, vďaka ktorým pentológia *Smrteľné stroje* dosiahla taký úspech. Za pomoc s niektorými detailmi v tejto knihe vďačím Alison Janzenovej a svojmu otcovi Michaelovi Reevesovi, ktorý vie zjavne úplne všetko. Na záver by som sa rád poďakoval Nickovi a Kjarťanovi za to, že mi dovolili brať ich mená nadarmo.

Philip Reeve
Dartmoor 2006

PRVÁ ČASŤ

MANCHESTER

Rinčanie a cvakot zapínania kotevných svoriek vytrhli Oinónu zo sna. Snažila sa ďalej spať, ale tupá bolesť hladného brucha ju stále otravovala a nakoniec sa omámené zobudila. Snívало sa jej o domove: Aleutské ostrovy, sivé kamene a sivé nebo, a sivé zimné more, ona a jej brat Eno upaľovali z kopca v prudkom chlade. Obrazy sa rýchlo rozplynuli v dusnom teple trupu vzducholode *Humbug*.

Bolo ráno. Slnko nízko nad obzorom nakúkalo cez štrbiny na plášti *Humbugu* dovnútra. Oinóna ležala schúlená na dlážke v kletke z drôteného pletiva, obklopená debnami a škatuľami plnými pofidérnych prístrojov a nepredaného tovaru, o ktorom sa Napster Varley určite kedysi nádejal, že z neho urobí boháča. V kletke nebol žiadny matrac a Oinóna bola zo spánku na tvrdom povrchu taká stuhnúť, že sa sotva vládala pohnúť. Chvíľu ležala s otvorenými očami a rozmýšľala, čo sa jej v toto ráno na jej väzení zdá iné. Potom jej to došlo. Rachotiace motory, ktorých hluk sa jej zavíral do uší celú cestu z Podrezaného krku, stíchli.

Z gondoly pod sebou počula hlasy. Ako zvyčajne, Varley kričal na svoju ženu. Ako zvyčajne, ich bábätko plakalo. Oinóna doposiaľ nepoznala bábätko, ktoré by sa naplakalo toľko ako Napster junior.

Napila sa vody z plechového krčahu, čo jej Varley nechal pri provizórnom lôžku, vymočila sa do popras-

kaného smaltovaného nočníka a odriekala svoje ranné modlitby. Keď sa pomodlila, dole sa rozhostilo ticho. Vystrašene čakala, čo sa bude diať.

Padol jej kameň zo srdca, keď sa v prieleze v dlážke nevynorila Varleyho hlava, ale hlava jeho ženy. Pani Varleyová sa k väzenkyni na palube vzducholode nesprávala práve najpriateľskejšie, ale bola milšia než jej manžel. Bola to pehavá dievčina s cestovitou tvárou, nepoddajnými vlasmi a vystrašenými veľkými očami, z ktorých jedno mala opuchnuté a obklopené žltkastými modrinami. Varley ju kúpil od nejakého otrokára, ale neprejavila sa ako taká dobrá manželka, ako dúfal. Mlátil ju a Oinóna často počula ozveny jej výkrikov a vzlykov po celej vzducholodi. Postupom času začala cítiť akúsi spriaznenosť s touto vyčerpanou mladou ženou, keďže väzenkýňami vlastne boli obe.

„Napster mi kázal priniesť vám raňajky,“ povedala pani Varleyová roztraseným hláskom a posunula cez otvor v kletke misku s chlebom a polovicou jablka.

Oinóna si začala pchať jedlo do úst oboma rukami. Hanbila sa za svoje správanie, ale inak to skrátka nešlo – tých pár týždňov v zajatí ju premenilo na divošku, na hotové zviera. „Kde sme?“ podarilo sa jej položiť otázku s plnými ústami.

„V Prístave,“ odvetila pani Varleyová. Vystrašene sa poobzerala, akoby sa bála, že jej manžel striehne v tieňoch medzi vežami debien, pripravený vyskočiť a zmaľovať jej aj druhé oko za to, že rozpráva v nákladnom priestore. Predklonila sa k pletivu kletky. „Je to mesto, ktoré lieta!“

„Počula som o ňom...“

„A teraz poletuje nad niečím, čo sa volá Murnauský zjazd,“ pokračovala pani Varleyová a jej vzrušenie utla-

čilo strach do úzadia. „Tam dole je viac miest, než som kedy videla. Jedno veľké bojové, skryté pod pancierom, nejaké obchodné mestá – a Manchester! Napster vraví, že Manchester je jedno z najväčších miest na svete! Čítal o ňom v jednej z kníh, čo má v zbierke. Je veľmi sčítaný, môj Napster. Snaží sa na sebe pracovať. Máme šťastie, že sme sem dnes prileteli, lebo tam dole sa má konať veľké stretnutie primátorov a pohlavárov. Aj Napster letel dole... Išiel zistiť, či si vás od neho niektorý z nich kúpi, slečna.“

Oinóna si myslela, že už si stihla zvyknúť na bezmocnosť a strach, ale keď začula tie slová, takmer od hrôzy vyvracala chabé raňajky. Väčšinu svojho života počúvala o krutosti mužov, ktorí vládli mobilným mestám. Prestrčila ruky cez pletivo a schmatla okraj sukne pani Varleyovej, keď sa dievčina obzerala za seba. „Prosím,“ povedala zúfalo. „Prosím, nemôžete ma stadeto pustiť? Len ma nechajte na holej zemi. Nechcem zomrieť na palube mobilného mesta...“

„Je mi ľúto,“ povedala dievčina (a naozaj jej to bolo ľúto). „Nemôžem. Ak vás pustím, Napster ma zabije. Videli ste, aký je nervák. Hodil by moje bábätko cez palubu. Už mi tým veľakrát pohrozil.“

Akoby bábätko v kolíske dolu v gondole začulo, že o ňom niekto hovorí – prebudilo sa a začalo revať. Pani Varleyová si vytrhla sukňu z Oinóninho zovretia a ponáhľala sa preč. „Je mi to ľúto, slečna,“ zopakovala, keď začala zliezať z rebríka. „Musím ísť...“

Manchester, ktorý sa celú jar s rachotom valil na východ a sem-tam si urobil odbočku, aby zožral nejaké menšie mesto, nakoniec počas predchádzajúceho popoludnia

dorazil k Murnauskému zjazdu. Bol väčší a arogantnejší než Murnau a čupel ako samolúba hora zopár míľ za hranicou frontu. Čeluste mal otvorené dokorán – oficiálne na to, aby jeho údržbové čaty mohli vyčistiť rady rotujúcich zubov, ale skôr tým vyvolával dojem, akoby zvažoval, že prehltne zopár malých obchodných miest, ktoré sa presúvali okolo okrajov Murnau.

Mestá jedno za druhým zhromaždili svojich obyvateľov a začali liezť preč, lebo všetky vedeli, že príchod Manchestra znamená problémy, aj keby ich nezožral. Adlai Brown bol široko-ďaleko známym odporcom prímeria a väčšina miest *Traktionstadtgesellschaftu* bola jeho dlžníkom. Nalial kopy peňazí do ich vojny s Búrkou a teraz chcel niečo na oplátku. Jeho posli, ktorí leteli popredu, zvolali starostov a primátorov na vojenskú poradu v manchesterskej radnici.

O deviatej hodine toho rána sa z každého mesta a predmestia na fronte zlietali vzducholode a oblačné jachty na Najvyššie poschodie Manchestra. Zdvorilé davy a náhodní diváci ich sledovali z bezpečnej vzdialenosti. Starostovia a vojenský maršali prichádzali do budovy radnice, kde zaujali svoje miesta na čalúnených stoličkách v zasadacej miestnosti a čakali, kým primátor Manchestra vyjde po schodoch k rečníckemu pultu v podobe kazateľnice. Vysoko nad nimi, na strope kupoly, sa trhali namaľované oblaky, aby prepustili lúče maľovaného slnečného svetla, a statná mladá žena, ktorá mala stelesňovať Ducha urbanistického darvinizmu, mávala mečom, ktorým odháňala drakov Chudobu a Antimobilizmus. Ešte aj jej oči sa upínali na pódium pod kupolou, akoby sa ani ona nevedela dočkať, čo povie Adlai Brown vo svojom prejave.

Brown sa predklonil, oboma rukami sa oprel o vyrezávaný okraj kazateľnice a prechádzal pohľadom po svojom publiku. Bol to zavalitý, červenolící muž, ktorého nesmierne bohatstvo spôsobilo, že bol trvalo nespokojný so všetkým vôkol seba. Vyzeral ako nahnevaný ropušiak.

„Vážení páni,“ prehovoril mocným hlasom. („A dámy,“ dodal, lebo si spomenul, že v publiku sedí aj niekoľko starostiek i Orla Twombleyová, vodkyňa jeho vlastného nájomného letectva.) „Kým zahájime túto našu konferenciu, ktorá sa zapíše do dejín, dovoľte mi povedať, aký som hrdý, že som mohol priviezt svoje mesto až sem, a ako nesmierne si my, obyčajní obyvatelia mierumilovnejších miest na západe, vážime vaše dlhé roky obetovania a pachtenia.“

Ozval sa zdvorilý potlesk. Vojnový maršal von Kobold sa naklonil k svojmu susedovi a zamrmal: „Vážia si naše peniaze. Za celé tie roky sme vysolili hotový majland za všetky zbrane a muníciu, ktoré nám poslali. Ani sa nečudujem, že sa Brown pri predstave mieru trasie od strachu...“

„Hovorím, ako mi zobák narástol,“ pokračoval Brown, „preto si ani dnes nebudem dávať servítku pred ústa. Neprišiel som sem preto, aby som vás potľapkal po chrbte. Prišiel som vás trochu povzbudiť či – ako sa vraví – troška vás nakopnúť. Pripomenúť vám, že v skutočnosti...“ (Počkal, aby mu stíhal mladý tlmočník, ktorý tlmočil jeho prejav do novonemčiny.) „Pripomenúť vám,“ pokračoval, „že víťazstvo máme na dosah! Viem, ako veľmi ste všetci uvítali toto prímerie, túto príležitosť opäť svoje mestá otvoriť nebu a vychutnávať si zopár mesiacov pokoja. Ale my, ktorí sa pohybujeme ďalej od vojnového frontu a zvádzame boj so Zelenou búrkou vlastným spôsobom,

možno vidíme zopár vecí, ktoré vy nevidíte. A to, čo vidíme práve teraz, je príležitosť nadobro očistiť Zem od hrozby menom Antimobilizmus. A to je príležitosť, ktorej sa musíme chopiť!“

Ozval sa ďalší roztrúsený potlesk. Primátor Brown podľa výrazu tváre asi očakával viac, ale aj tak ho ocenil prikývnutím a obzeral sa po zasadacej miestnosti, aby zistil, kto sú jeho podporovatelia – von Neumann z Winterthuru, Dekkel-Stahl z Dortmundskej konurbácie a zopár desiatok bojom zocelených starostov zbieracích predmestí. Zdvihol ruku, aby požiadal o ticho, kým by chabý potlesk stihol zaniknúť sám od seba. „Niektorí z vás si myslia, že hovorím priveľmi trúfalo,“ pripustil. „Ale Manchester má tajných agentov v krajinách Zelenej búrky a už niekoľko týždňov nám všetci do posledného hlásia jedno a to isté. Generál Naga je vyhasnutý plameň. Tá holubička z Aleutských ostrovov, do ktorej sa zabuchol, je mŕtva, a starý hlupák stratil vôľu žiť, bojovať alebo robiť hocičo iné, než sedieť osamote vo svojom paláci a preklínať všetkých bohov za to, že mu ju zobrali. A bez Nagu nemá Búrke kto veliť. Vážení páni – ehm, a dámy – nadišla chvíľa zaútočiť!“

Ďalší potlesk už bol silnejší. Niekoľko hlasov zvolalo „Moja reč, Brown!“ a „Všetci budeme oslavovať Mesačné sviatky v Čen-Žingu!“

Vojnový maršal von Kobold už počul dosť. Vstal a svojím najlepším basom natrénovaným na vojenské prehliadky zvolal: „Nebolo by to čestné, Herr Brown! Nebolo by čestné takto zneužiť Nagov žiaľ! Všetci tu vonku na fronte poznáme pravú cenu vojny. Neplatíme len peniazmi, ale *životmi*! Nie len *životmi*, ale *dušami*! Naše vlastné deti sa menia na divochov – zamilovaných do vojny.

Musíme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme zaistili, že tento mier pretrvá!“

Zopár ľudí ho povzbudilo, ale oveľa viac ho okríklo, aby mlčal, sadol si a prestal tárať porazenecké machovecké nezmysly. Von Kobold si neuvedomoval, že toľko jeho súdruhov bude ochotných počúvať Brownovo vojenské štvanie. Vari tých zopár mesiacov mieru stačilo na to, aby zabudli, aká je vojna naozaj? Vážne si myslia, že keď dovoľia, aby boje pokračovali, zostane len jeden víťaz? Sú rovnako zlí ako Wolf! Zlostne sa obzeral okolo seba, bol rozhorčený a pripadal si ako hlupák. Ešte aj jeho vlastní dôstojníci sa očividne hanbili za jeho malý výbuch. Začal sa predierať zo svojho miesta k najbližšiemu východu.

„Páni,“ pokračoval Adlai Brown, „dúfam, že dnes ani tak nevypracujeme vojenský plán, ale skôr jedálny lístok. Územia Zelenej búrky ležia pred nami a bráni ich unaveená, mizerne vyzbrojená armáda. Celé statické mestá, ako napríklad Batmunk Gompa a Čen-Žing, nespočetné lesy a ložiská nerastných surovín, ktoré tá barbarská spodina odmietala zužitkovať, tie všetky ležia pred nami len na to, aby sme ich zjedli. Jediná pravá otázka, ktorú si musíme zodpovedať, znie: Ako si tú šťavnatú korisť rozdelíme? Ktoré mesto zožerie čo?“

Vojnovému maršalovi z toho bolo zle. Pretlačil sa von zo zasadacej miestnosti. Zvuk potlesku, nadšených pokrikov a vášnivých hádok ho nasledoval celú cestu po chodbách radnice až do parku pred budovou, ale tam vonku bol aspoň čerstvý vzduch a fúkal studený vánok. Zbehol po schodoch a podliezol bezpečnostné zátaras, ktoré Brownovi ľudia postavili, aby udržali turistov v bezpečnej vzdialenosti od radnice. Davy už boli preč, s výnimkou zopár skupiniek, ktoré si rozložili deky na

trávníkoch a robili si piknik. Na kovových chodníkoch ležali medzi popadanými kvetmi porozhadzované papierové klobúčiky a transparenty. Okolo maršala preleteli odhodené noviny s fotografiou Nimroda Pennyroyala na titulnej strane. *Taký výsmech!* pomyslel si von Kobold. Celý svet sa rútil k chaosu a jedinú, o čo sa všetky noviny zaujímali, boli najnovšie klebety o tom absurdnom škrabákovi...

Kráčal po trávníku k vyhlídkovej plošine. Oprel sa o zábradlie a zhlboka sa nadýchol. Zahľadel sa na východ k obrneným hradbám vlastného mesta a potom opäť na východ, k územiu nikoho. Prešli tri týždne, odkedy Wolf odletel z Murnau. Čo asi teraz robí? Kam sa podelo to jeho nesympatické predmestie? Čo sa s ním stane, ak mobilisti opäť rozpútajú vojnu?

„Von Kobold?“ spýtal sa ktosi spoza jeho chrbta. „Vojnový maršal von Kobold?“

Otočil sa a uvidel bezočivého, prehnane slávnostne vyobliekaného cudzinca s ryšavými nabrilantínovanými fúzikmi. Mladý muž vyzeral mierne šialene. Kobold takmer oľutoval, že nechal svojich dôstojníkov v zasadacej miestnosti radnice. Nehodlal sa však nechať zastrašiť nejakým ničotným čudákom, ktorý pripomínal fretku, a tak sa otočil a povedal: „Som von Kobold.“

„Varley.“ Cudziniec mu podal ruku a maršalovi nenašla ani jedna dobrá výhovorka, prečo mu ňou nepotriať. „Napster Varley,“ predstavil sa muž a venoval mu žiarivý úsmev. Jeden zlatý zub sa na slnku zablysol ako heliograf. „Zletel som na palubu mesta, lebo som dúfal, že budem môcť požiadať o slovo na vašej malej konferencii, ale odmietli ma pustiť dnu. A tak som sa prechádzal po vonku a čakal som, kým sa konferencia skončí,

aby som mohol jedného z vás odchytiť na spiatočnej ceste k vašim vzducholodiam, a všimol som si, ako sa tu potulujete. Šťastná náhoda, nezdá sa vám?“

„Myslíte?“

„Ó, áno, Herr Kobold!“ (Oslovenie Herr vyslovil nechutne ako *hejr* a vojnový maršal pri tom zvuku zvrátil tvár.) „Viete, pane, pracujem v leteckom obchode. Obchodujem so zvláštnosťami. A zvláštna je výstižný výraz pre položku, ktorú mám práve naloženú na palube svojej vzducholode, kde len čaká na správneho kupca, pane. Preto keď som vás uvidel, pane, kráčať týmto parkom úplne osamote, napadlo mi *Napster, bohovia obchodu ti ho sem poslali, aby si k nemu mohol podísť a povedať mu, aká mimoriadna ponuka ho čaká hore v Prístave.*“

„V Prístave?“ zopakoval von Kobold a pozrel sa na záveternú stranu, kde sa o niekoľko míľ ďalej vznášalo lietajúce mesto nad hmlou z dymu mestských výfukov a komínov. Nikto ho rozhodne nepriláka na také miesto! Slobodný vzdušný prístav, pravdepodobne hniezdo Machovských špiónov a vrahov. Cúvol pred Varleym a začal sa vracieť k budove radnice. Poza plece ešte zakričal: „Nech už predávajú čokoľvek, pán Varley, nemám záujem.“

„Ó, ale máte, pane!“ nevzdával sa obchodník a ponáhľal sa za maršalom. „Alebo aspoň budete mať, keď zistíte, čo to je. Mohlo by to byť dôležité, pane. Pre vojenské ťaženie. Ja sa len snažím prispieť svojou troškou do mlyna, pane.“

Von Kobold zastal a rozmýšľal, o čom, preboha, to ten chlap tára. Pochybní odpadkári sa ustavične vynárali z Vonkajšieho kraja s kúskami Startechu a vyhlasovali o nich, že majú moc ukončiť vojnu. Väčšina z nich

boli šarlatáni, ale človek si nikdy nemohol byť istý... „Ak si myslíte, že by to mohlo byť dôležité,“ povedal, „potom by ste to mali odniesť na mestský úrad. Buď tu v Manchestri, alebo do Murnau. Tam už budú vedieť, čo s tým.“

„Aha. Domnievam sa však, že ma neodmenia za námahu, ktorú som si s tým dal, či? A s touto konkrétnou položkou som si dal značnú námahu, a preto budem chcieť značnú odmenu.“

„Ak ste však dobrý urbanistický darvinista a ste presvedčený, že nám táto vec môže pomôcť...“

„Som niekto, koho by ste síce mohli nazvať urbanistickým darvinistom, pane,“ povedal Varley, „ale kto je v prvom rade podnikateľ.“ Pokrčil plecami a mierne vykoľajene zahundral: „Do psej matere! Babka mala pravdu! Nikdy by mi nenapadlo, že nájst kupca bude také ťažké...“

Von Kobold sa opäť otočil, ale kým by mohol pokračovať v chôdzi, obchodníková ruka ho chytila za rukáv. „Aha, pane!“ povedal. Otrčal mu akúsi fotografiu. Von Kobold, ktorý bol príliš hrdý, aby nosil svoje okuliare na čítanie na verejnosti, nevidel, čo na nej je. Odtlačil Varleyho, ale obchodník mu fotografiu zastrčil do náprsného vrečka na halene a zaliečavo dodal: „Predpokladám, že budete chcieť ísť so mnou a dohodnúť sa na cene, pane. Moju vzducholoď nájdete v kotvisku číslo 13, Hlavná obruč v Prístave. Varley je moje meno, pane. A vyvolávací cena je desaťtisíc zlatých...“

„Čo pri všetkých čertoch...“ začal sa rozčuľovať von Kobold, ale prerušil ho hlas jeho pobočníka, kapitána Eschenbacha. Mladý muž utekal po schodoch radnice, a keď ho Varley uvidel, skočil do nízkych zelených kríkov a zdúchol.

„Obťažoval vás ten chlapík, pán maršal?“ spýtal sa Eschenbach, keď zastal pri von Koboldovi.

„Nie. Len nejaký magor, nič sa nestalo.“

„Mali by ste sa vrátiť dnu, pane,“ povedal mladý muž. „Práve diskutujú o bojových plánoch. Rozhoduje sa o tom, ktoré mesto zaútočí na ktorý sektor nepriateľského územia. Brown si pre Manchester uchmatol statickú osadu zvanú Predsunuté veliteľstvo, Dortmund sa má zmocniť všetkého na východnom pobreží Kazašského mora. Ak sa nepoponáhľame, nič nám nezostane, pane. Nechceme na tom škodovať...“

„Škodovať?“ Von Kobold prižmúril oči a lietal pohľadom po parku, aby našiel Varleyho. Nebolo po ňom ani stopy, ibaže by už bol v koši tamtoho balónového taxíka, ktorý stúpil z nástupišťa na okraji poschodia. „Tak o toto dnes išlo?“ spýtal sa. „Len aby muži ako Adlai Brown mohli premeniť územia Búrky na jeden gigantický švédsky stôl, kde platí, že kto skôr príde, ten skôr žerie? Prečo ich nemôžeme nechať žiť v pokoji?“

Eschenbach sa zamračil, lebo sa snažil porozumieť maršalovým slovám, ale nedarilo sa mu to. „Ale veď sú to Machovci, pane.“

Von Kobold začal kráčať k budove radnice. „Chudák Naga,“ povedal. Vyšiel po schodoch a vošiel dnu, aby sa zasadil za svoje mesto, a fotografia, ktorú mu Napster Varley zastrčil do vrečka, mu pritom úplne vyfučala z hlavy.

THEO V PRÍSTAVE

Neskoro popoludní bzučalo nebo okolo Prístavu dopravným ruchom. Všetci vedeli, že Adlai Brown priviedol Manchester na východ iba preto, aby opäť rozpútal vojnu, a vzdušní obchodníci dychtili po tom, aby uzatvorili toľko obchodov, koľko sa len bude dať, kým odletia na bezpečnejšie trhy na ďalekom západe. Medzi mestami a Prístavom v oblakoch v jednom kole lietali vzducholode a preťažené balónové taxíky, kým vysoko nad nimi krúžili ako krdel' škorcov večne ostrážité Lietajúce le-mury. Letci Orly Twombleyovej však dávali pozor, či do vzdušného priestoru neprenikla útočná vzducholod' Ze-lenej búrky, a nevenovali ani najmenšiu pozornosť tuč-nému malému modelu Achebe 100, ktorý v ten podve-čer priletel zo západu a zaparkoval v lacnom kotvisku na jednej z nižších obručí Prístavu.

Vzducholod' sa volala *Tienistá stránka* a kedysi dáv-no ju mobilisti ukoristili Lige a premenili ju na maloob-chodné plavidlo. Nestála za veľa, ale bola to najlepšie, čo si Hester po predaji piesočnej plachetnice mohla do-voliť. Celú cestu do Afriky šomrala na jej deravé palivo-vé články a rachotiace motory, a preklínala obchodníka s ojazdenými vzducholodami, ktorý jej predal takú mač-ku vo vreci. Ale Theo, ktorý sa staral o drvivú časť piloto-vania, si už stihol na vrtochy *Tienistej stránky* zvyknúť. V tajnosti zastával názor, že je to dobrá stará vzducho-

loď, a v tichu nočných letov sa jej prihováral šeptom, aby ich bezpečne niesla ďalej: „Leť, prosím ťa, už len chvíľku, ty to zvládneš...“

A nakoniec to naozaj zvládla. Dlhý let mala za sebou a pohľad na všetky tie mestá, čo sa zhlukli na zemi pod ním ako gigantické šachové figúrky, naplnil Thea hnevom a strachom. Mestá boli jeho nepriatelia. Boli nepriatelia jeho ľudu už tisíc rokov. Čo mu to len napadlo, priletieť do srdca tohto obrovitánskeho zjazdu mobilných miest? Stratil všetku nádej, že by sa mu podarilo vyslobodiť Lady Nagu z hocijakého väzenia, do ktorého ju mešťania zatvorili. Určite by nechcela, aby sa o to pokúšal. Nechcela by, aby kvôli nej niekto zomrel...

Kotevné svorky *Tienistej stránky* zarinčali o podpery v kotvisku. Theo vypol motory a do gondoly sa nahrnuli zvuky Prístavu: pokrik obchodníkov a robotníkov v kotviskách, rinčanie reťazí, hudba z verkľa, ktorého kľukou niekto niekde otáčal, bzukot vzducholode, ktorú pilot manévroval do ďalšieho kotviska. Chlapec s vedrom a so špongiou na teleskopickej tyči pribehol k *Tienistej stránke*, aby jej poumýval čelné sklo, ale Hester ho odohnala a letmý pohľad na jej nahnevanú, škaredú tvár stačil, aby sa chlapec zľakol tak, že až nadskočil a odbehol do iného kotviska.

Hester mala náladu pod psa. Dúfala, že sa zmocní *Humbugu* vo vzduchu, ľavou zadnou vnikne na jeho palubu a zachráni Lady Nagu. Ale hoci nemala *Tienistá stránka* nijaký nákladný priestor a mala štyri motory, kým *Podfuk* mal len dva, Hester stratila zbytočne veľa času, kým zistila, kam má Napster Varley namierené, a uletel im do Prístavu. Preniknúť na palubu *Humbugu* by bolo veľmi ťažké na tomto mieste, kde sa to hemžilo

prístavnými úradníkmi, pracovníkmi bezpečnostnej služby a okoloidúcimi, ktorí by sa do toho mohli motať.

Pozrela sa na Krutohlava, ktorý stál nehybne ako socha v tieni na zadnom konci pilotnej kabíny. „Radšej niekam zalez, ty stará mašina,“ povedala mu.

„MOŽNO MA BUDEŠ POTREBOVAŤ.“

„Tu nie. Na palube je priveľa mešťanov a keby ťa videli ponevierať sa po Prístave, pomysleli by si, že patríš k Zelenej búrke. A keby aj nie, niekto by si mohol pamätať tvoju poslednú návštevu, keď si to tu takmer roztrhal na franforce, kým si pátral po mne a Tomovi. Počkaj v kajute. Keď ťa budem potrebovať, zavolám ťa.“

Krutohlav prikývol a zliezol po rebríku. Hester si zahalila tvár závojom, nasadila si tmavé okuliare a otvorila palubný prielez. „Ideš?“ spýtala sa Thea.

Hostinec s názvom U plášťa a gondoly prežil všetky zmeny v Prístave a stále sa nachádzal v rovnakom zoskupení ľahkých chatiek, ktoré si Hester pamätala z prvej návštevy slobodného lietajúceho mesta. Lenže za tie roky, čo prešli, sa aj vzdušný obchod rozdelil na dva tábory – rovnako ako svet tam dole, na mešťanov a Machovcov – a hostinec U plášťa a gondoly sa stal vyhláseným podnikom mešťanov. *Zákaz vstupu so psom, Zákaz vstupu Machovcom*, prečítala si biely nápis nad vchodom. Obchodníci zhrbení okolo špinavých stolčiekov pochádzali z Manchestra, Dortmundu a Peripatéciapolisu, od nuevo-mayských parných zikkurátov a antarktických vrtných miest. Zarámované plagáty a komiksy na stenách si ťažovali zo Zelenej búrky a na šípkový terč na ďalšej stene niekto namaloval bronzovú tvár Stopárky Fanguvej.

Hester zastala pri oltáriku nebeských bohov hneď za vchodom a podráždene si povzdychla, keď do nej Theo vrazil ako buldozér. Prehrabala sa vo vreckách a vytiahla dve medené mince, ktoré vhodila do pokladničky Dobročinného leteckého fondu v tvare malej vzducholode. Pribehla k nim čašníčka – mlieko a krv – a šibalsky si ich premerala, akoby si myslela, že Theo je Hesterin frajer a Hester to s ním celkom vyhrala. Hester sa odrazu cítila hrdo, akoby to bola pravda.

„Hľadáme Varleyho,“ prihovorila sa čašníčke. „Obchodník. Priletel sem z Afriky. Počuli ste o ňom?“

„Máte šťastie. Sedí tamto pri okne. Ale dávajte si naňho pozor – vrátil sa z Manchestra nasratý ako pes.“

Za okrúhlym oknom, na ktoré čašníčka ukazovala, žiarili podvečerné oblaky vo svetle zapadajúceho slnka, ale mladý muž za stolčekom pri ňom sa výhľadom nekochal. Čítal si knihu a sem-tam sa nespelo načiahol do poloprázdnej misky grilovaných kobíliek.

„Napster Varley?“

„Kto sa pýta?“ Varley podozrieavo prižmúril oči a premeral si Hester od hlavy po päty. Zatvoril knihu. Volala sa *Sprievodca úspešným handrkovaním podľa Dorniera Sadla* a asi z desiatich stránok vytŕčali špinavé otrhané lístočky, ktoré čitateľ použil ako záložky. Keď si všimol, že Hester si číta názov knihy, chvatne ju položil na stolček lícom dolu. „Nepoznám vás,“ povedal. „Akú vzducholod' pilotujete?“

„*Tienistú stránku*,“ odpovedala Hester.

„O tej som jakživ nepočul.“ Premeral si Thea a spýtal sa ho: „Z akého mesta pochádzaš? S čím obchoduješ?“

„Sme z...“ začala Hester.

Varley jej skočil do reči: „Pýtal som sa toho chlapca.“

Theo, ktorý nebol dobrý herec, si zaželel, aby tam namiesto neho bola Wren. Stále si pamätal, ako ťahala z rukáva dôveryhodné historky, keď ju vypočúval starý Pennyroyal alebo Nabisko Škin na palube Brightonu. Čo najlepšie sa ju snažil napodobniť a zaklamal: „Sme zo Zanzibaru.“

„Dopočuli sme sa, že máte niečo, čo by sme možno chceli kúpiť,“ povedala Hester.

Zdalo sa, že vo Varley m vzbudili záujem, ale neprestával na nich vrhať podozrievavý pohľad. „Sadnite si,“ povedal a nohou prisunul jednu stoličku. „Ponúknite sa kobyolkami. Takže – čo ste počuli o mojom podnikaní a kto vám to povedal?“

„Babka Omáčková,“ odvetila Hester.

„Obchodujete s Babkou?“

„Sme staré priateľky. Povedala mi, že máte na palube veľmi dôležitú väzenkyňu.“

„Pst!“ zasyčal Varley.

Predklonil sa ponad stolček a smradľavým šeptom dodal: „Takto o mojom tovare nehovorte, dáma. Nemôžem vedieť, kto nás počúva. Tunajšie úrady nemajú rady obchodovanie s otrokmi. Keby si mysleli, že sa na palube Prístavu pokúšam obchodovať so živým mäsom, bol by razom oheň na streche.“

Theo pocítil taký hnev a odpor, že mal sto chutí tomu chlapovi jednu vraziť. Ešte stále mal na tele jazvy a modriny, ktoré utržil v Podrezanom krku, a nikdy sa úplne neprestal hanbiť za svoju otrockú minulosť v Siedmom nebi. Vedel až pridobre, čo znamená neškodne znejúce spojenie *živé mäso*.

Hester nad tým však ani nehla brvou. „Už ste našli kupca?“

„Pred niekoľkými hodinami som začal vyjednávať s vojnovým maršalom z Murnau,“ pochválil sa Varley a vyzeral prefikane. „Ešte sme neuzavreli obchod.“

„Mám záujem o kúpu,“ povedala Hester.

Varley si odfrkol, pokrútil hlavou a vrátil sa k svojim kobyľkám, ktoré už teraz hltal lačne, akoby mu rozhovor o obchode vrátil chuť do jedla. „Sumu, ktorú žiadam, si nemôžete dovoliť,“ povedal s plnými ústami, v ktorých mu chrúpali kobyľky.

„Možno môžem.“

Varley prudko zdvihol zrak a vyplul smažené krídlo. „Nie ste zo Zanzibaru,“ povedal. „Váš zajačik je možno fešák, ale je to mizerný klamár. Kto ste?“

Hester nič nepovedala a kopla Thea pod stolčekom do členka, aby teraz mlčal aj on.

Varley sa zaceril. „Dobrotiví bohovia!“ Stíšil hlas a opäť prešiel do šepotu. „Patríte k Búrke, však? Už som si vrazil, či sa objaví niekto z vašej bandy. Nebojte sa, som liberál. Zlato je zlato a Napster Varley nehľadí na to, či pochádza z trezorov *Traktionstadtu* alebo z cisárskych pokladníc Šan Gua. Takže za koľko vám tá vaša cisárovná stojí, hm? Budete si musieť švihnúť. Každý vraví, že o deň-dva opäť vypukne vojna. Budete ju chcieť dopraviť v bezpečí na územie Machovcov, kým sa to stane, nemám pravdu?“

„Koľko za ňu pýtate?“ povedala Hester.

„Desaťtisíc zlatých. Ani o zlatku menej.“

„Desaťtisíc?“ Theo mal v žalúdku pocit prázdnoty. Na chvíľu si skúsil predstaviť, že by možno vedeli Lady Nagu jednoducho vykúpiť zo zajatia, ale... Desaťtisíc zlatých! Varley od nich mohol rovno žiadať modré z neba!

„Popremýšľam,“ odvetila Hester a odsunula si stoličku. „Pod', Theo.“

Varley na ňu zamával grilovanou kobylkou. „Len popremýšľajte, zlatko. Moja vzducholod' je *Humbug* a stojí v kotvisku číslo 13. Len mi prineste peniaze a odovzdajte mi ich slušne a zdvorilo.“

„Najprv sa budeme chcieť pozrieť na tovar,“ upozornila ho Hester.

„Až keď uvidím peniaze. A na stráži mi stoja traja urastení chlapi, tak nech vám ani nenapadne niečo skúšať.“

Vonku na Hlavnej triede sa rozsviecovali elektrické lampy. Za súmraku sa k nim začali zlietať veľké mole a behali za nimi podnikaví malí chlapi so sieťkami na hmyz, ktorí ich hodlali opieť a predávať ako chutné občerstvenie. Akýsi zvyšok materinského citu prinútil Hester myknúť sa vždy, keď niektorý z lapajov odbehol príliš blízko k okraju plošiny bez zábradlia. Pokarhala sa, aby nebola taká mäkká – tieto deti sa narodili na oblohe a sú dosť šikovné, takže nespadnú, a keby aj, vedenie Prístavu nechalo pomedzi kotviace vzpery natiahnuť bezpečnostné siete, ktoré zachytia každého, kto spadne cez palubu.

Oprela sa o zábradlie na vonkajšom okraji ulice a predstierala, že sleduje, ako na západe blednú posledné škvrny slnka. V skutočnosti si premeriavala kotvisko číslo 13, kde sedela ukotvená vzducholod' *Humbug* s trupom pomalovaným čiernymi a bielymi pásmi. Naozaj okolo nej chodili traja chlapi pred jej jediným prielezom. Presne ako ju Varley varoval, boli to valibuci.

„Vôbec si nevie rady,“ povedala Hester.

„Kto?“ nechápal Theo. „Varley?“

„Pravdaže Varley! Má v rukách najväčšiu trofej svojej kariéry a nemá ani najmenšiu potuchu, čo si s ňou počať. Desí sa predstavy, že sa niekto dopočuje o jeho

väzenkyni a pokúsi sa mu ju šľohnúť – preto si najal tie gorily. Neodváža sa však osloviť starostov *Traktionstadtu*, lebo sa bojí, že by mu Lady Nagu jednoducho vyfúkli a nedali by mu nič, nanajvýš nejakú medailu za vynaloženú námahu, a keď sa ju niekomu pokúšal ponúknuť medzi štyrmi očami, poslal ho potenciálny kupec do hája. Preto sa vrátil z Manchestra „nasratý ako pes“. A preto sa snaží vyčítať nové nápady z kníh. Keď sme sa tu objavili a oslovili ho, akoby bohovia vyslyšali jeho modlitby. Je to amatér, Theo.“

„Stále však za ňu pýta desaťtisíc zlatých,“ podotkol Theo.

„Uspokojí sa aj s menšou sumou. Možno dokonca s polovicou.“

„Ale to by bol ešte stále nechutne veľký balík peňazí a my nemáme ani cent! Prišli sme sem zachrániť Lady Nagu, nie kúpiť ju! S Varleym a jeho troma chlapmi si hruvo poradíme. Mňa ste predsa zachránili, či nie? A počul som, čo ste urobili pred rokom v Škinovej Koreničke...“

Hester odvrátila zrak, keď si spomenula na mužov, ktorých pozabíjala, aby vyslobodila Toma z otrokárovej veže v Brightone, a na zdesený, sklamaný pohľad, ktorým na ňu Tom odvtedy hľadel. To bol ich posledný spoločný večer. „Nie je to len otázka vyslobodenia Lady Nagy,“ povedala. „Ihneď ako ju zachrátime s ňou musíme odletieť preč, preletieť okolo všetkých tých fajnových miest tam dole a bezpečne s ňou preklízať cez obranné pásmo Zelenej búrky. Ak spôsobím rozruch, keď ju budeme vyslobodzovať z Varleyho vzducholode, nepreletíme ani míľu, kým nás tie lietajúce stroje chytia a...“

Ruka jej vystrelila dopredu a schmatla moľu, ktorá letela okolo. Potom otvorila dlaň a zhodila rozpučené

hmyzie telíčko do sieťky jednému z malých lapajov. „Ďakujem, teta!“ zvolal.

„Vravíte teda, že by sme to mali vzdať?“ spýtal sa Theo, keď chlapec odišiel.

Hester mlčala a hľadela na Hlavnú triedu.

„Pani Natsworthyová?“

„Nie,“ odpovedala tichým hlasom. Nepozrela sa naňho. Jej pozornosť upútal muž, ktorý práve vyšiel z dverí veľkej, ošúchanej budovy s názvom Hotel Empyreum. Načiahla sa dozadu, nahmatala Theovo rameno a povzbudzujúco mu ho stlačila. „Nie,“ zopakovala. „Nemusíme to vzdať. Postačí nám len nájsť niekoho, kto nám môže dať nechutne veľký balík peňazí.“

NA DNE!

Konferencia na palube Manchestra sa vliekla, lebo vodcovia *Traktionstadtgesellschaftu* snovali podrobné plány svojej novej ofenzívy. A „ofenzíva“ je správny výraz, pomyslel si vojnový maršal von Kobold, keď zliezol z gondoly svojej vzdušnej jachty a meravým krokom sa vybral k murnaúskej radnici. Jeho manželka už odletela do Paríža na palube linkového lietadla *Jazero Veronika*, lebo klebety o vojne ju vydesili. Nechýbala mu. Za posledné roky ju vídal tak málo, že ani nemal pocit, že by ju ešte poznal. Bol rád, že s ňou nebude musieť tráviť ďalší večer v jej prezdobenom, prevoňanom apartmáne, a vyšiel po schodoch k malej miestnosti na najvyššom poschodí radnice, kde sa udomácnil, keď boli Anya aj Wolf preč z mesta. Biele steny, holé až na portrét jeho syna, upriali maršalovu pozornosť k oknám, za ktorými poletovali čierne netopiere na pozadí súmračného neba križovaného vetrom sčesanými čiarami od lietajúcich strojov.

Akú pokojnú večer, pomyslel si vojnový maršal. Po-
vyťahoval si z vreciek haleny papiere a odhodil ich na posteľ. Ráno bude musieť podpísať rozkazy, ktoré pošlú jeho mesto opäť do vojny. Mladí muži budú povolaní do svojich jednotiek, pušky a vzducholode budú musieť byť pripravené... Ženy a deti už boli na ceste do pokojnejších miest ďalej na západe. A dnes večer sa zatvorí pancier nad mestom. Možno prejdú mesiace, kým sa bude